

Bærum Golfklubb - De første 4 årene

Skrevet av Erland Frisvold

Klubbens stifter, Geir Aamodt-Løken, hadde siden han tok initiativet til stiftelsen av Bærum Golfklubb den 7. nov. 1972 allerede vervet mer enn 300 medlemmer – uten bane eller spillemuligheter! – da konstituerende generalforsamling ble avholdt i siste uke av april 1974.

Det nye styre tok allerede neste dag kontakt med administrasjonen i Bærum med sikte på et samarbeide for å finne frem til en løsning til beste både for kommunen og golfklubben. (Det er interessant i dag å tenke tilbake på at finansieringen av prosjektet på dette tidspunkt ikke ble skjenket en tanke – dertil var entusiasmen og sikkerheten på suksess i løpet av et år eller to for stor!)

Styrets initiativ ble imidlertid møtt på en uventet måte. Den uvitenhet, likegyldighet, den negative innstilling og direkte motarbeidelse som vi skulle oppleve fra administrasjonen og folk flest gjorde historien om Bærum Golfklubb til et miniatyrbilde av golfens historie i Norge. *Derfor fortjener kanskje disse første år en noe videre omtale enn hva de hittil er blitt til del.*

Den følgende beretning er basert dels på erindringer, men for det aller meste på tilgjengelig materiale fra Asker og Bærum Budstikkens spalter. (For spesielt historisk interesserte vil det formodentlig ennå foreligge arkivstoff fra omfattende korrespondanse med kommunale og statlige myndigheter i klubbens arkiver fra denne tiden).

Det ble fort klart at arbeidet måtte føres langs to ”strategiske” linjer: Samtidig med leting etter egnet plassering/område for selve golfbanen måtte det settes i gang et omfattende opplysnings- og propaganda-arbeide rettet både mot den sterke og tilsynelatende policy-drivende administrasjonsledelse (som ikke en gang la skjul på at de av en rekke årsaker var sterkt imot våre planer), mot Bærums politikere – hvorav de aller fleste (fra alle partier) hadde en i beste fall meget indifferent holdning til golfsporten generelt og areal-avgivelse innenfor kommunegrensene spesielt.

To viktige og særdeles hjelpsomme støttespillere og venner av golfprosjektet i kommunens administrasjon kom imidlertid fort på banen: Park- og idrettssjefen Egil Frøystad og hans nestkommanderende Harry Nasset. Ved deres hjelp og anvisninger fikk vi saumfart et sted mellom 10 og 15 ulike prosjekter - By i Lommedalen, Tanum, Tandberg, Hagan/Rud, Dæli/Fleskum, Øverland og en rekke andre.

For å lykkes med den andre av våre strategiske linjer – opplysning om hva golf i realiteten kunne bety for kommunens befolkning - var det viktig å holde Asker og Bærum Budstikke løpende orientert om vårt arbeide. Golf hadde til da vært et ikke-tema i denne lokalavisen som ”alle” leste, og det var viktig fortest og mest effektivt mulig å skape blest og oppmerksomhet omkring golfens rolle i en rik kommune som Bærum. Vekt ble derfor lagt på å fortelle om vårt initiativ til et samarbeide med Bærum Skiklubb med sikte på helårsbruk av en golfbane i bygda (skisporten er spalteåpner i norske aviser). Vi mente (spekulerte i?) at dette skulle bidra til å skape den interesse for golf som bygdas avis senere skulle vise oss. Og da vi allerede høsten 1974 hadde latt den vite om alle de prosjekter vi hadde besøkt, vurdert og fått administrasjonens kalde skulder for ofret avisen faktisk mesteparten av en helside der undertegnede fikk ”hederstittelen” Bærums Johan uten Land. Denne helsiden ga oss den første anledning til på redaksjonell basis å få ut vårt budskap til avisens lesere.

Det skulle vise seg å være starten på en regelmessig og flittig bruk av spalteplass for og imot golf. Hvilket betydde oppmerksomhet og informasjon om golfsporten overfor Bærums publikum og politikere.: Golf ble kommunepolitikk, og fremlagte prosjekter, deres lokalisering, innlegg fra politikere og publikum ble ”godt stoff”. Alle kom med: Varaordføreren med sterke advarsler om de begrensinger

golfbaner ville ha for boligutbygging og bosetting vekst i kommunen, andre kjente politikere fra andre partier satte kirkebygging, etablering av barnehager og aldershjem og kultur (ordet ble faktisk brukt i motstanden mot golf) opp mot golfsaken, hva en golfbane ville bety for trafikkbelastning og –sikkerhet, osv. osv. Ukentlige innlegg med beskyldninger og golfklubbens svar vekket – trodde vi den gang, og mener jeg fortsatt – både politikere og publikums interesse og forståelse for vår sak.

Administrasjonen fant seg presset til å fremme sitt eget lokaliseringsforslag: ”Bærum Kommune vil medvirke til at det blir anlagt en golfbane.....i Dæhlimosenområdet sydøst for Løvenskioldbanen. Man kan ikke anbefale at det legges en golfbane på dyrket mark, selv om flere slike alternativer har vært nevnt under Bærum Golfklubbs omfattende korrespondanse med kommunen”. Dette var noe – en vagt formulert innrømmelse av at golfbanesaken ikke var endelig ute av verden. Imidlertid var dette prosjekt en umulighet: Det vill koste 8-10 ganger så meget som vårt kommende og planlagte fremstøt for Burud/Hellerud, det ville ta 6-8 år å realisere, golf til akkompagnement av skyting i nabolaget var helt uaktuelt. På toppen av det hele var godseier Løvenskiold heldigvis uvillig til å oppgi skogsdriften i området.

Det var norsk golfs grand old man, Arild Wahlstrøm, som foreslo meg å se på mulighetene for en bane ved Nedre Burud, et av de mange prosjekter han selv hadde vurdert da han noen år tidligere arbeidet med det som ble golfklubben på Oustøen. Burud-alternativet vakte styrets samlede begeistring. Etter de mange prosjekter som var blitt gjenstand for kommunal uvilje besluttet styret at Burud skulle være vårt *endelige og eneste* alternativ som alle krefter skulle konsentreres om.

Vi fikk sendt bud på Sveriges ledende golfbanearkitekt, Nils Skiøld (han hadde tegnet flere golfbaner i vårt naboland enn noen annen), som på rimelige vilkår var villig til å komme med et første utkast til bane. Planene var den gang basert på at den bare delvis benyttede låvebygningen på Nedre Burud skulle innredes til klubbhus med store vinduer og panoramautsikt over banen – se de vedlagte bilder/slides av låven som den gang var i en ganske annen stand enn i dag. Første hull skulle være et par tre nedover bakken med utslagssted like ved låven. Derved ville tid mellom flightene reguleres av seg selv (dette var lenge før starttider var innført noe sted i Norge). (Skisse og slidebilde av dette første baneutkast datert 5.9.75 legges ved.) Like etterpå ble Skiøld dessverre alvorlig syk, og hans uttegning av en 18 hulls bane ble i 1977/78 viderelevert til golfarkitekt Cederholm(?). Den nye arkitekten var blitt engasjert etter at gårdbruker Kirkeby hadde gitt signal om at han gjerne så at deler av Hellerud med bebyggelse ble tatt med i golfbaneprosjektet. Vårt nye styremedlem, ingeniør Hans Ingeberg, la samtidig frem tegninger av klubbhus og proshop basert på bestående bebyggelse på Hellerud.

Nå gjaldt det å sikre flertall i kommunestyret for Burud – så fikk jordstyre og miljømyndighetene (som nå også var kommet inn i bildet) komme senere.

På ettervinteren/våren 1975 var den første ”ekte” bæring kommet inn i styret – som viseformann: Gunnar Drage (golfer fra før) skulle vise seg å være en uhyre verdifull medspiller. Oppvokst i Bærum og med erfaring fra idrettsadministrasjon i bygden, kjente han til de fleste og det meste. På hans forslag begynte vi en personlig bearbeiding av de kommunestyremedlemmer vi mente var viktigst å få med oss – og som vi ikke var sikre på sto på ”vår side”. Gunnar D og formannen inviterte noen av politikerne (èn av gangen!) på befaring og informasjon om golfens muligheter som Bærums største og mest ”aldersgunstige” idrettsklubb. (Jeg husker i dag bare navnet på en av dem, formannen i bygningsrådet, fru Bergljot Huus, som hadde en meget sterk posisjon i kommunestyret.

Vi besøkte også lederen av opposisjonen i formannskapet for å invitere ham til Burud. Det er karakteristisk for golfens stilling for bare 25-30 år siden at han avslo å bruke tid på noe slikt. Jeg lærte ham senere og i annen sportslig sammenheng å kjenne som en meget hyggelig og omgjengelig kar. Men i 1975 kunne han ikke” med sin beste vilje” forstå at man ikke ”like gjerne kunne gå en tur i marka”!).

Da saken kom opp i formannskapet i slutten av april 1975 ble imidlertid plasseringen av golfbanen på Burud vedtatt med 9 mot 6 stemmer til tross for kommune-administrasjonens insistering på at ”det vil være uheldig å binde så store arealer til golfbane”! Dette var en oppmuntrende seier som vi den gang tillot oss å mene var et resultat av det informasjonsarbeidet som var nedlagt. Et viktig moment for avgjørelsen var nok også at vi hadde fått anledning til å fremlegge arkitekt Skiølds vurdering av de forskjellige golfbane-alternativer i Bærum – med den klare anbefaling av Burud som både golfmessig velegnet og, ikke minst, fordi det ville bli så langt billigere enn noe annet. Han anslo anleggskostnadene den gang til 900.000 svenske 1975-kroner!

Vedtaket ble fulgt av en storm av protester – fra politikere og fra menigmann. Interesserte henvises til Budstikka spalter i mai, juni 1975. Bortsett fra seriøse politikeres påstander om gal prioritering av rikmannssport foran boligbygging, velferdshus, aldershjem, etc., etc. kom det frem momenter som vi den gang faktisk hilste velkommen: ”Norgesmeister i ansvarslaus jorddøyding”, ”Sport i steinrøysa”, endog: ”Hvor mange mennesker skal sulte i verden før Bærum Høyre vil avblåse golfkampene på Lommedalens gårder?” En rekke og stadige svar-innlegg i Budstikka ved undertegnede ga oss anledning til å bringe balanse og resonnementer inn i debatten og tjente sannsynligvis golfens interesser langt mer enn de opphissede motstanderes. Ikke desto mindre hadde vi ennå ikke fått noen endelig beslutning om *igangsettelse* – og fremfor alt, vi sto fremdeles overfor en betydelig politisk motstand fra jordstyret og landbruksmyndighetene.

Den nye situasjon – etter at spørsmålet om en *lokalisering* av banen som etter vår mening og arbeidsprogram var udiskutabel - ga igjen to strategiske veier å følge: Først fortsatt ”kamp” om oppmerksomhet og interesse hos folk flest for å sikre fortsatt kommunepolitisk støtte, - og nå enda mer viktig: Bearbeiding av de politisk meget sterke jordbruksmyndigheter.

Det sier en del om politisk makt i våre lokalsamfunn at Landbruksmyndighetene et år senere kunne ignorere også det intensjonsvedtak som ble fattet i Bærum Kommunestyre (med 30 mot 25 stemmer) den 26. juni 1975 da vi oppnådde klarsignal for å sette i gang planleggingsarbeidet med sikte på en golfbane i Lommedalen. Det politiske arbeid innebar altså fortsatte innlegg i Budstikka (en hurtig gjennomgang av Budstikka for bare mai 1975 viste 8 innlegg om Burud golf ved politikere, menigmann og formannen i klubben), foredragsvirksomhet i foreninger, deltagelse i politiske møter, etablering av ”folkemøter” i golfklubbens regi; forfatte, få vedtatt, offentliggjort og omtalt/kommentert i Budstikka en enstemmig fellesuttalelse fra Fellesrådet for Idrettslagene i Bærum til støtte for golfbanesaken - ved siden av å holde medlemsinteressen vedlike ved klubbmøter (i Oslo Golfklubbs lokaler).

På høstparten inviterte vi Budstikka og den svenske Europamesteren i golf, Liv Forsell Wollin til Burud (hun var med i en turnering i Oslo Golfklubb). Hun fikk stor bilde- og tekstomtale med argumenter både for golfsporten generelt og Burud-Hellerud spesielt som velegnet arena. Et folkemøte ble avholdt i Idrettens Hus i Bærum. Det ble fylt til siste ståplass, politikere og administrasjon var invitert (dessverre kom ingen fra sistnevnte). På møtet ble vist lysbilder fra Burud, hvordan det så ut i dag (1975), hvordan golfarkitekten hadde tenkt å løse sin del av oppgaven – og bilder fra andre golfklubber og miljøer som viste hvor vakker en ferdig golfbane i virkeligheten var. (Det vises til de slides/bilder som er vedlagt denne redegjørelse.) Et interessant eksempel på denne form for golf promotion-arbeide var det valgmøte Høyre arrangerte i Lommedalen høsten 1975 (kommunevalgene sto for døren).

I Budstikkas referat dagen etter heter det at ”Bærum Høyre bega seg bokstavelig talt inn i løvens hule... politikere fikk vite at golfbanen var en alvorlig belastning på Høyres posisjon i Lommedalen...det finnes ting som folk i Lommedalen prioriterer høyere enn golfbanen på Burud-Hellerud trass i golfformannens entusiastiske forsvar for sin sport og alle de fordeler den vil tilføre dalen.” Lokalpolitikk og kampen om stemmer ble på denne måten en del av golfbanesaken. Til tross for både formannskapetets gode vilje og vedtak i slutten av april og kommunestyret vedtak i juni het det nå på

valgmøtet i september: ”Om golfbaneprojektet gjorde Høyres representanter det klart at man ikke hadde besluttet å anlegge golfbanen, men at man ville ha mulighetene vurdert.” (Budstikka 03.09.75.) Allerede under kommunestyredebatten i juni registrerte vi slike forsiktige politiske signaler da en av våre tidligere politiske ”venner” i kommunestyret (som hadde vært med oss på Burud-befaring) for sikkerhet skyld sa at det var ”nødvendig å slå litt kaldt vann i blodet på golfklubben hvis Burud-alternativet ble foretrukket.”

Selv om debatten om Lommedalsprosjektet fortsatte i Budstikka, der så vel viseordfører som allmenheten gikk til kamp mot golfinteressene, var det nå først og fremst landbruksmyndighetene som representerte den store bøygen. Allerede i mai, like etter formannskapetets vedtak om golf i Lommedalen, sendte vi et lengere brev og søknad til landbruksmyndighetene i forbindelse med at Akershus Fylkeslandbruksstyre skulle behandle Lommedalssaken. Med søknaden fulgte omriss og beskrivelse av det området som var aktuelt, samt underskrevet kontrakt om leie med de involverte grunneiere.

I brevet som ble utførlig referert over mesteparten av en helside i Budstikka, heter det bl. a. at ”Bærum Golfklubb søker å benytte *beitemark* i en størrelse av en brøkdelen av en prosent av de områder som i dag er i aktiv kornproduksjon for før til travhester. På denne brøkdelen av en prosent ønsker man å utbedre jordens dyrkbarhet, og gi voksne mennesker uten særlig idrettstilbud i en stor boligkommune muligheter til sunn og helsebringende mosjon.”

Søknaden ble fulgt opp med besøk hos og samtaler med lederen av jordstyret i bygden (på Dalbo ved Dælivannet), og senere med representanter for Landbruksdepartementet – uten særlig suksess. Jeg kan faktisk ikke huske at vi noen gang mottok noe svar på vår søknad. Men den 3. mai *året etter* (1977) kunne vi på første side i Budstikka lese at Landbruksdepartementet hadde stadfestet Fylkeslandbruksstyrets vedtak av 3. juni året før. ”Søknad fra Bærum GK kategorisk avvist.”

Vår gode kommunale støttespiller, park- og idrettssjef Egil Frøystads beklaget da også overfor meg at det ennå ikke var aktuelt å ta med bevilgninger til golfbane i 1978 års idrettsbudsjett på godt over 6 mill. kroner. Vi visste begge at bare 5% av budsjettet til golfformål + 500 medlemsandeler a 1200,- den gang nesten kunne ha fullfinansiert byggingen av vår prosjekterte bane.

I ettertid er det også underlig å tenke på at den i de årene bastante motvilje golf i dette land etter hvert ble overvunnet i den grad at i 2000 sto landbruksskoler i kø for å få lov til å opprette greenkeeper-linjer.

Det styre som overtok i 1978 hadde derfor ingen enkel oppgave. I løpet av 4 iherdige arbeidsår hadde vi mot alle håp og forventninger ikke lykkes. Desto større glede er det for en gammel formann å se det praktfulle anlegg som i dag eksisterer

